

FOB 04.425

Sygedagpenge. Dokumentation for afsendelse af brev med indkaldelse til opfølgningssamtale. Bevisbyrde. Proportionalitet

En mand var sygemeldt på grund af følgerne efter en trafikulykke. Kommunen indkaldte manden til opfølgningssamtale på et tidspunkt hvor han ubestridt var uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Da manden ikke mødte op, skrev kommunen samme dag at sygedagpengene ville blive standset med virkning fra den følgende dag. Den sygemeldte oplyste at han ikke havde modtaget kommunens brev med indkaldelse til opfølgningssamtalen.

FOB 04.425

Forvaltningsret 1121.1 -
1121.5 - 123.3 - 25.3

Ved beregning af klagefrister og søgsmålsfrister anses afgørelsen som udgangspunkt for, i overensstemmelse med sædvanlig postgang, at være kommet frem dagen efter afsendelsen. Det er ombudsmandens opfattelse at bevisbyrden for at et brev afsendt af en offentlig myndighed anses for at være kommet frem til modtageren (dagen efter afsendelse med A-post), påhviler den offentlige myndighed.

Ombudsmanden gennemgik den foreliggende praksis og teori. I den konkrete sag mente ombudsmanden ikke det var utvivlsomt om kommunen i tilstrækkeligt omfang havde dokumenteret afsendelsen af indkaldelsesbrevet. Ombudsmanden udtalte at kommunens praksis - hvorefter man ikke kontakter Post Danmark når en borger påberåber sig at et brev fra kommunen ikke er modtaget - kan indebære at kommunen tilsidesætter officialprincippet.

Ombudsmanden kritiserede at det sociale nævn havde lagt vægt på oplysninger om postgangen for en periode der ikke var relevant for sagen, og henstillede derfor til det sociale nævn at genoptage behandlingen af sagen.

Ombudsmanden tog ikke stilling til proportionalitetsprincippetets anvendelse i den foreliggende sag, men hæftede sig ved den særdeles indgribende konsekvens mandens enkelte udeblivelse fra den første opfølgningssamtale fik, i og med at manden blev frataget sit forsørgelsesgrundlag. Ombudsmanden henstillede til det sociale nævn at det ved den fornyede behandling af sagen udtrykkeligt tog stilling til om afgørelsen var i overensstemmelse med den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om proportionalitet.

(J.nr. 2003-0859-025).

A var i maj 2002 ude for en bilulykke som medførte at han måtte opereres i hånden, og at han blev sygemeldt fra arbejdet. A blev opsagt og oplyste i brevet til mig at det var første gang i 17 år at han var arbejdsløs.

Af journal fra X hospital fremgår bl.a.:

“03.07.02 Håndkir. amb.:

Fortsat meget hævet ve. hånd. Træner dagl. i ergoterapien.

Ve. hånd: Fortsat betydeligt ødem af hånd og fingre. Dorsal flekterer 5 °, volar flekterer 30 ° i håndleddet. Flekterer 0-30 i MP-leddene. Betydelig rigiditet i PIP- og DIP-led 3. og 4. finger. Frakturerne virker faste, er nu 8 uger gamle og pt. kan behandles med nedbindingshandske.

Fortsætter med intensiv ergoterapi.

Læge (B)/ab

29.07.02 Håndkirurgisk sektion.

Træner dagligt og ihærdigt i ergoterapien. Der er bevægeproblemer specielt af 2-5 fingers PIP- og DIP-led, men der er små fremskridt i størrelsesordenen 10-15°.

Objektivt

Ve. hånd fortsat betydelig ødem af hele hånden.

Dorso flektere og volar flektere ca. 10°.

Flektere MP-leddene 0-45° og PIP- og DIP-led omkring 10-20°.

Fortsat meget stor PVA.

Der er fremskridt.

Pt. fortsætter i ergoterapien. Har spurgt, om han kan påregne at gå i arbejde 17.08.02, hvilket ikke er realistisk.

Klinisk kontrol om 3 uger

Læge (B)/ds-elev

16.8.2002 - Håndkir. amb. 3004:

Møder til klinisk kontrol. Er meget generet af hævede fingre på den venstre hånd.

Vi diskuterer behov for videre træning.”

Københavns Kommune har oplyst at kommunen den 24. juli 2002 sendte et brev til A, hvoraf følgende fremgår:

“Vedrørende din sygedagpengesag

Socialcentret har modtaget meddelelse om, at du har været sygemeldt siden d. 06.05.2002.

I henhold til Dagpengelovens § 24, stk. 1, skal kommunen senest efter 8 uger og derefter mindst hver 8. uge tage den sygemeldtes forhold op til vurdering med henblik på, om der er behov for behandling, optræning, revalidering, overgang til pension eller andre former for bistand til den sygemeldte og dens familie.

Dette må ske i fornødent samarbejde med læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner samt faglige organisationer.

Under henvisning til ovenstående bedes du venligst møde til samtale i dagpengeafsnittet hos:

Sagsbehandler (C) d. 01/08 2002 kl. 15.00.

Du bedes medbringe en liste over hvilke beskæftigelsesforhold du har haft siden folkeskolen.

Du er velkommen til at have en bisidder med. Det kan være et familiemedlem, en ven, en kollega, en fra din fagforening eller lignende.

Skulle du være forhindret i at møde ovenstående dag, på grund af eventuel behandling eller raskmelding, bedes du venligst kontakte mig pr. telefon på tlf. nr. (...).

Det skal oplyses, at dagpengeudbetalingen vil blive bragt til ophør, hvis man udebliver fra samtale uden at have meddelt socialcentret om årsagen hertil, inden den anførte dato.”

Af journalnotat af 24. juli 2002 fremgår:

“... ”

Der sendes d.d. brev til (A) om at møde til samtale d. 1.8. kl. 15.00 2002.

... ”

Den 1. august 2002 traf Københavns Kommune afgørelse om at standse A's sygedagpenge. Kommunen skrev således:

“Vedr. ophør af udbetaling af refusion til Deres arbejdsgiver

Det skal hermed meddeles, at det er besluttet at bringe Deres sygedagpengesag til ophør pr. 02.08.2002.

Begrundelsen er, at De er udeblevet fra samtale på Lokalcentret (Y) d. 01.08.2002 kl. 15.00. De er blevet indkaldt til samtale ved brev af d. 24.07.2002.

Retten til udbetaling af sygedagpenge og herunder refusion til arbejdsgiver bortfalder såfremt man uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. Sygedagpengelovens § 8 stk. 1, nr. 3.

... ”

Af kommunens journalark af 12. august 2002 fremgår bl.a.:

“Han medd. mig da vi taler sammen, at han kommer for at få dp.

Han instr. om forretningsgangen ved klager. Han medd. at han ikke har fået brevet, og jeg opl. at vi ikke har fået det retur, dertil siger han at han har fået det, men så sent at han var til behl. og først var hjemme efter 13.00 (samtalen var først kl. 15.00)...”

A klagede over kommunens afgørelse idet han bestred at have modtaget mødeindkaldelsen. Ved personligt fremmøde ved nævnsekretariatet modtog A aktindsigt i sagen den 21. august 2002. Nævnet bad samtidig A om at sende eventuelle kommentarer til sagen inden 20 dage. A henvendte sig også til postvæsenet samt til sine naboer for at undersøge om brevet af 24. juli 2002 var afleveret forkert.

Den 1. oktober 2002 skrev Post Danmark følgende til A:

“Du har rettet henvendelse hertil i forbindelse med, at du mangler en forsendelse afsendt fra Socialforvaltningen i (Z)-gade, som Socialcenteret påstår at de har afsendt til dig i uge 36.

Du har forespurgt, om der har været uregelmæssigheder omkring postgangen i den omtalte uge.

Det har der ikke været i den omtalte uge.

Da brevet skulle være afsendt som en almindelig brevforsendelse, er det os ikke muligt at se, om vi her på postkontoret, har haft forsendelsen til omdeling.

Vi kan heller ikke udelukke, at hvis vi har haft forsendelse til omdeling i den pågældende periode, at denne så er havnet hos en forkert modtager.

Vi har i øjeblikket en del nye medarbejdere, der ikke er så rutineret. En af disse medarbejdere, har i en periode afløst i det område hvor du er bosiddende.”

Den 15. november 2002 tiltrådte Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner kommunens afgørelse. Nævnet skrev således i sin afgørelse:

“ ...

AFGØRELSE

Nævnet finder ikke grundlag for at ændre forvaltningens afgørelse om ophør af sygedagpenge pr. 2. august 2002.

Begrundelsen for afgørelsen er, at De anses for uden rimelig grund at have undladt at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. dagpengelovens § 24 og § 8, stk. 1, nr. 3. De findes ikke at have godtgjort, at De ikke har modtaget kommunens brev af 24. juli 2002, og at dette brev skulle være bortkommet.

Nævnet har lagt til grund, at kommunen har afsendt brev om indkaldelse til samtale samt oplyst om konsekvensen ved udeblivelse den 24. juli 2002.

Nævnet har lagt vægt på, at kommunen ikke har modtaget brevet retur. Nævnet lægger desuden vægt på brev til Dem af 1. oktober 2001 [2002; min retelse] fra Post Danmark, som bl.a. oplyser, at der i den omhandlede uge ikke har været uregelmæssigheder omkring postgangen. Post Danmark kan dog ikke udelukke, at posten kan være havnet hos en forkert modtager.

Nævnet finder, at kommunen har godtgjort, at brevet om indkaldelse til samtale i forvaltningen er afsendt den 24. juli 2002 til Dem på Deres adresse.

Nævnet tiltræder hermed kommunens afgørelse.”

Den 19. november 2002 skrev A følgende til det sociale nævn:

“Jeg (A), anker hermed afgørelsen af min sygedagpengesag. Papirerne er modtaget den 18-11-02.

Jeg forstår stadig ikke afgørelsen, da jeg intet brev har modtaget, af dato 24-7-02 fra kommunen. Hvordan skal jeg dokumentere, at jeg taler sandt, når der ikke er noget brev? Alt er undersøgt, fra min side, hvor brevet eventuelt skulle være havnet, intet resultat. Jeg har flere gange gået til kommunen (Z)-gade for at få en personlig samtale m. sagsbehandler (C), er blevet afvist, kunne ikke engang bestille tid. Det er vel enhvers ret at kunne det. Går stadig til genoptræning på (X) hospital. Har ikke modtaget nogen form for penge, siden juli md. 02.

Jeg er fuldstændig klar over konsekvensen ved at udeblive, men hvad skulle jeg gøre, da jeg ingen indkaldelse har fået.

Nu håber jeg at De vil se på sagen igen, da jeg absolut ikke har noget at skjule.”

I brev af 19. december 2002 til Den Sociale Ankestyrelse (nu Ankestyrelsen) anførte det sociale nævn:

“ ...

Nævnet har efter genvurdering af sagen besluttet at fastholde sin afgørelse, hvortil der i øvrigt henvises. Nævnet finder, at kommunen har godtgjort, at afgørelsen er sendt den 24. juli 2002 til korrekt adresse og har ikke modtaget brevet retur. Nævnet har desuden lagt vægt på, at der ikke skønnes at have været uregelmæssigheder med posten i den omhandlede periode.

...”

Den 30. december 2002 afviste Ankestyrelsen at tage stilling til sagen. Styrelsen fandt ikke at sagen var af generel eller principiel betydning. Ankestyrelsen anførte:

“Efter loven kan Ankestyrelsen kun behandle sagen, hvis den har principiel eller generel betydning.

Ankestyrelsen finder, at sagen ikke har principiel eller generel betydning.

Begrundelsen herfor er, at afgørelsen beror på en konkret vurdering af, om betingelserne for at standse udbetalingen af sygedagpenge efter dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3 er opfyldt. Det fremgår af dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, at retten til dagpenge bortfalder, hvis lønmodtageren ikke medvirker til kommunens opfølgning af sygedagpengesagen.

Nævnets afgørelse strider ikke på det foreliggende grundlag imod Ankestyrelsens praksis. Den skønnes heller ikke at have generel betydning for retsansværelsen på området.

En afgørelse fra Ankestyrelsen kan derfor ikke forventes at ville blive til vejledning for kommunerne og de sociale nævn ved den fremtidige sagsbehandling.

Ankestyrelsen skal med hensyn til det, der er anført i klagen om, at De ikke har modtaget brev fra kommunen henviser til nævnets brev af 19. december 2002.

Ankestyrelsen kan derfor ikke behandle sagen.”

Den 25. marts 2003 bad jeg Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner om en udtalelse. Jeg bad nævnet om forinden at indhente en udtalelse om sagen fra Københavns Kommune samt om at tilsende mig udtalelserne og sagens akter via Ankestyrelsen således at styrelsen kunne få lejlighed til at kommentere styrelsens afvisning af sagen.

I et brev med bilag som jeg modtog den 16. juni 2003, gjorde A bl.a. opmærksom på at kommunens brev af 24. juli 2002 ikke var sendt i uge 36. Den 19. juni 2003 sendte jeg materialet videre til det sociale nævn således at det kunne indgå i grundlaget for myndighedernes behandling af sagen.

Den 29. september 2003 udtalte Københavns Kommune følgende:

“... ”

Med udgangspunkt i sagsgennemgang og på baggrund af forespørgsler til Nævnet, har forvaltningen taget stilling til følgende punkter:

1. Partshøring.
2. Interne postgange.
3. Behandling af klagesag.
4. Manglende inddragelse af borgeren.
5. Aktuelle status.

Ad) 1

I henhold til indkaldelsen til opfølgningssamtale dateret den 24.07.2002 fremgår det, at Lokalcentret gør (A) opmærksom på, at dagpengeudbetalingen vil ophøre, hvis han udebliver fra samtalen uden at have meddelt Lokalcentret om årsagen.

Lokalcentret træffer den 01.08.2003 [01.08.2002; min rettelse] afgørelse om ophør af sygedagpenge, idet (A) udebliver fra samtalen den 01.08.2003 [01.08.2002; min rettelse] uden at meddele Lokalcentret om årsagen hertil.

Lokalcentret forudsætter, at (A) har modtaget brevet og derfor er blevet gjort bekendt med, at sygedagpenge vil blive bragt til ophør ved udeblivelse fra samtale.

I forbindelse med remonstration af klagesag den 09.08.2002 modtager Lokalcentret ikke nye oplysninger, hvorfor der ikke i forbindelse med behandling af klage er foretaget yderligere partshøring.

Det fremgår af journalnotat den 7. oktober 2002, at Lokalcentret modtager en skrivelse fra Post Danmark, som er adresseret til (A), denne oversendes til Det sociale nævn.

Skrivelsen er adresseret til (A), som endvidere selv afleverer skrivelsen fra Post Danmark til Lokalcentret, der er således ikke foretaget partshøring af sagsaktet, idet (A) personligt har afleveret det omtalte dokument til Lokalcentret.

Ad) 2

Af sag fremgår det, at brevet vedrørende indkaldelse til opfølgningssamtale er fremsendt den 24.07.2002.

Lokalcentret har efterfølgende ikke modtaget brevet retur. Lokalcentret har derfor en formodning for, at (A) har modtaget brevet vedrørende indkaldelse til samtale.

Lokalcentret fremsender mange breve hver dag, hvorfor Lokalcentret nødvendigvis må forudsætte, at brevet er indleveret til postvæsenet når det er noteret i sagen og der er vedlagt kopi af brevet i sagen.

Det skal yderligere bemærkes, at Lokalcentret i omhandlede periode ikke har oplevet uregelmæssigheder i forhold til vores interne postgange.

Lokalcenteret har som udgangspunkt tillid til Post Danmark, hvorfor at der ikke er praksis for at kontakte Postvæsenet når en borger påberåber sig ikke at have modtaget et brev, hvilket ikke er ualmindeligt i Lokalcentret.

Ovenstående er ikke ensbetydende med, at Lokalcenteret mistænkeliggør borgerens troværdighed, men Lokalcentret er nødsaget til at forholde sig til vores praksis vedrørende afsendelse af breve.

(A) fremskaffer, efter sagens oversendelse til Det sociale nævn, en skrivelse fra Post Danmark som oplyser, at der ikke har været uregelmæssigheder i posten i den omhandlede uge.

Lokalcentret finder derfor ikke anledning til at foretage sig yderligere og oversender derfor skrivelsen til det sociale nævn til brug for deres behandling af klagesagen.

Ad) 3

Klagen bliver remonstreret af Lokalcentret den 09.08.2002, Lokalcentret fastholder afgørelsen, idet det ikke vurderes, at der er tilkommet sagen nye oplysninger.

(A) anfører i sin klage, at han ikke har modtaget indkaldelsen til samtalen. Lokalcentret finder det godtgjort, at han har modtaget brevet, idet brevet ikke er kommet retur og det fremgår i øvrigt af sagen, at brevet er fremsendt.

(A) anfører endvidere i sin klageskrivelse, at han gik til genoptræning hver dag.

Lokalcentret burde have vurderet selvstændigt, om dette var en gyldig grund for udeblivelse til samtale, men dette synes dog ikke at ændre på udfaldet,

idet det må lægges til grund, at (A) har haft mulighed for at melde afbud til Lokalcentret.

Ad) 4

(A) møder i forbindelse med ophør af sine sygedagpenge den 05.08.02, hvor han taler med en kontorassistent, som ikke havde de faglige forudsætninger for at yde konkret vejledning, men henviser ham i stedet til at møde den 12.08.02, hvor der vil være en sagsbehandler til stede.

Den 12.08.02 møder (A) og taler med en sagsbehandler, som informerer ham om forretningsgangen vedrørende klagesager, samt udtaler at Lokalcentret ikke har modtaget brevet retur.

(A) udtaler i den forbindelse, at han har modtaget brevet men så sent, at han var til behandling, og først var hjemme klokken 1300. Sagsbehandleren bemærker i den forbindelse, at samtalen først fandt sted klokken 1500.

Ved samtalen får (A) endvidere råd og vejledning i forbindelse med ansøgning om kontanthjælp.

Den 22.08.2002 møder (A) igen i modtagelsen og kommer til at tale med en af centrets sagsbehandlere.

Ved denne samtale er (A) meget ophidset og råber, at han stadigvæk er syg.

(A) orienteres om, at afgørelsen ikke omhandler, hvorvidt han er syg eller ej, men begrundelsen for afgørelsen skyldes, at han udeblev fra samtalen.

Der findes ikke at være oplysninger som indikerer, at (A) er blevet afvist, men selvfølgelig kan det ikke udelukkes, at (A) har følt sig afvist når han har været mødt uanmeldt og ikke har kunnet tale med en sagsbehandler samme dag.

Lokalcentrets sagsbehandlere sidder med mange samtaler hver dag og har derfor ikke altid mulighed for at tale med en borger uden forudgående aftale.

(A) burde allerede i ophørsskrivelsen være blevet vejledt om muligheden for at ansøge om kontanthjælp, hvilket må betragtes som en fejl, som dog forsøges udbedret ved ovenstående samtale.

Et andet forhold, der kan være medvirkende til, at (A) har følt sig afvist af Lokalcentret er, at (A) havde svært ved at forstå afgørelsens konkrete indhold, ikke på grund af sproglige vanskeligheder, men fordi (A) ikke kunne forstå, hvordan Lokalcentret kunne ophøre udbetalingen af sygedagpenge, når han fortsat var syg.

Herefter var dialogen vanskelig, idet Lokalcenteret henholdte sig til, at (A) ikke var mødt til samtalen, og (A) fastholdt fortsat at være syg.

Ad) 5

Hvad angår den aktuelle status skal følgende bemærkes:

- (A) modtager supplerende kontanthjælp.
- Lokalcentrets kontanthjælpsafsnit tager stilling til ansøgning om førtidspension."

I brev af 6. november 2003 udtalte kommunen supplerende:

"Vedrørende manglende journaloplysninger

Forvaltningen anmodes om at redegøre for manglende kopi af journalnotat af 12. august 2002. Herudover anmodes forvaltningen om at kommentere journalnotat af 12. august 2003 [2002; min rettelse].

Redegørelse

Det fremgår af journalnotat af 9. august 2003 [2002; min rettelse] at sagen oversendes til Det Sociale Nævn denne dato. Forklaringen er altså at sagen oversendes den 9. august 2003 [2002; min rettelse], og der bliver ikke efterfølgende sendt kopi af journalnotat af 12. august 2002 til Det Sociale Nævn.

Vedrørende indholdet af journalnotat af 12. august 2002, må forvaltningen forholde sig til det, der står i det pågældende journalnotat. Forvaltningen kan således på nuværende tidspunkt ikke forholde sig til borgerens bemærkninger om det modsatte forhold.

...”

I brev af 21. november 2003 anførte A's advokat bl.a.:

“Min klient oplyser, at han ikke har fået brevet af 24. juli. Min klient vidste på det tidspunkt, at hans arbejdsgiver ville standse lønudbetaling med udgangen af juli måned, så min klient har givetvis været særdeles interesseret i et møde med kommunen. Det har således sandsynligheden imod sig, at min klient i denne situation skulle ignorere et brev fra kommunen.”

Det sociale nævn udtalte den 18. december 2003 bl.a. følgende:

“1. Nævnets afgørelse af 15. november 2002.

Det fremgår af § 8, stk. 1, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, at retten til dagpenge bortfalder, hvis lønmodtageren ikke medvirker til kommunens opfølgning af sygedagpengesagen.

Om disse betingelser er opfyldt beror i den konkrete sag på en konkret vurdering af omstændighederne omkring udeblivelse fra opfølgningssamtalen i kommunen, herunder en konkret bevismæssig vurdering af, om indkaldelsen til opfølgningssamtalen i kommunen må antages at være kommet frem.

Det er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper at anse et brev sendt til en adresse i Danmark for at være kommet frem dagen efter afsendelsen. Denne formodning kan afkræftes, hvis konkrete omstændigheder taler for det.

Nævnet lagde ved sin afgørelse af 15. november 2002 til grund, at kommunen den 24. juli 2002 havde afsendt brev om indkaldelse til samtale den 1. august 2002 samt oplyst om konsekvenserne ved udeblivelse fra samtalen. Nævnet lagde endvidere til grund, at brevet af 24. juli 2002 måtte antages at være kommet frem. Nævnet lagde herved vægt på, at kommunen ikke havde modtaget brevet retur, og at Post Danmark havde oplyst, at der i den omhandlede uge ikke havde været uregelmæssigheder omkring postgangen.

Nævnet fandt på denne baggrund ikke tilstrækkeligt grundlag for at ændre kommunens afgørelse.

Nævnet har ikke i selve afgørelsen forholdt sig til de helbredsmæssige oplysninger i sagen, men bemærker, at nævnet som anført har lagt til grund, at kommunens brev af 24. juli er kommet frem og ud fra de helbredsmæssige oplysninger må man antage, at han ikke har været forhindret i at melde afbud til mødet den 1. august.

2. Nævnets partshøring.

Nævnet har den 21. august 2002 efter anmodning fra (A) givet aktindsigt med anmodning om eventuelle kommentarer inden 20 dage i samtlige akter nævnet modtog den 12. august 2002 fra kommunen ved sagens fremsendelse, herunder kommunens afgørelse af 1. august 2002 samt kommunens journalark vedrørende ekspeditionerne den 24. juli, 1. august, 5. august og 9. august 2002 (i journalen fejlagtigt anført som den 9. september 2002).

Nævnet modtog den 3. oktober 2002 kopi af Post Danmarks brev af 1. oktober stilet til (A). Nævnet har ikke foretaget partshøring af dette brev, da brevet er fremkommet på initiativ af (A) selv. Det kan i øvrigt oplyses, at (A) den 21. august 2002 under fremmøde i nævnet med en hjælper anmodede om ovennævnte aktindsigt. Nævnet oplyste i den forbindelse på opfordring fra hjælper, at han kunne henvende sig til postvæsenet for at forhøre sig, om der havde været uregelmæssigheder i postgangen. (A) henvendte sig herefter til Post Danmark - som under (A)'s tilstedeværelse - ringer op til Nævnet den 24. september for at blive orienteret om nødvendigheden af oplysningerne om postgangen. Nævnet er opmærksom på officialprincippet, hvorefter det påhviler den enkelte forvaltningsmyndighed selv at sørge for at oplyse sagen. Nævnet finder ikke at princippet er brudt, fordi nævnet på opfordring vejledte om, at oplysningerne om postgangen også gerne kunne fremskaffes af klager selv.

Nævnet modtog den 9. oktober 2002 kopi af kommunens journal fra den 12. august ifølge hvilken (A) har udtalt, at han har fået kommunens brev (af 24. juli 2002) men så sent, at han var til behandling.

Desværre skete der i nævnet en journaliseringsfejl, idet kommunens brev af 9. oktober med journalkopien fra 12. august fejlagtigt blev henlagt på en anden sag vedrørende (A). Fejlen medførte, dels at nævnet ikke gav aktindsigt i journalen fra 12. august, dels at oplysningerne ikke kom til at indgå i grundlaget for nævnets afgørelse.

Nævnet beklager, at fejlen først er blevet opdaget nu i forbindelse med udarbejdelsen af udtalelsen til Folketingets Ombudsmand. Nævnet finder ikke, at fejlen kan danne grundlag for at nævnet genoptager sagen. Nævnet lægger herved vægt på, at nævnets afgørelse ikke kan forventes at ville have fået et andet resultat, hvis nævnet havde kendt til journaloplysningerne og kendt til (A)'s afvisning af den 1. august at have modtaget kommunens brev af 24. juli. Hvis (A) først havde modtaget brevet den 1. august kl. 13, kan det ikke afvises at han havde mulighed for at aflyse mødet klokken 15. Da (A) senere afviser at have modtaget brevet den 1. august, må nævnet fortsat henholde sig til ovennævnte forvaltningsmæssige princip om, at et brev sendt til en adresse i Danmark, anses for at være kommet frem dagen efter afsendelsen, medmindre konkrete omstændigheder afkræfter formodningen."

Den 9. januar 2004 meddelte Ankestyrelsen at styrelsen ikke på det foreliggende grundlag havde bemærkninger til sagen.

I brev af 20. januar 2004 kommenterede A's advokat myndighedernes udtalelser således:

"...

I brevet fra Københavns Kommune til Det Sociale Nævn, ad) 4 på side 3, 2. afsnit vedr. mødet den 12. august, er det anført, at min klient skulle have udtalt, at han har modtaget brevet. Det brev, han har modtaget, er ikke indkaldelsesbrevet af 24. juli 2002, jf. i øvrigt min tidligere skrivelse.

Det fremgår af skrivelsen, at der åbenbart findes en praksis inden for kommunen, hvor man har valgt at fremsende vigtige breve som almindelig post, og hvor man har valgt at placere bevisbyrden for ikke-modtagelse af breve på modtageren, hvilket er i strid med almindelig retsopfattelse.

Hvis man går ud fra, at dette er den sædvanlige håndtering af denne type sager, skal jeg anmode Folketingets Ombudsmand om at tage stilling til den generelle problemstilling, idet det forekommer uacceptabelt, at alle parter skal bruge så store ressourcer på at bevise noget, som ikke kan bevises.

Kommunen kan ikke bevise, at brevet er sendt. Min klient kan ikke bevise, at han ikke har modtaget brevet, og på den måde bruges der en masse ressourcer på en uløselig opgave.

Det gøres således gældende, at kommunen må være forpligtet til enten at fremsende denne type særdeles væsentlige breve som anbefalet forsendelse, eller at kommunen, såfremt der ikke bliver givet møde på et foreslået tidspunkt, tager fat i den pågældende og giver vedkommende en ny mulighed for at komme til et møde.

Jeg skal i øvrigt henvise til min skrivelse af 21. november f. å., hvor jeg har understreget det usandsynlige i, at min klient skulle have valgt at udeblive fra et møde, som var så vitalt for ham og for hans økonomi. Det er ganske urimeligt at lægge bevisbyrden for, at min klient ikke har modtaget et brev, på min klient."

Ombudsmandens udtalelse

"Retsgrundlaget

§§ 5, 8 og 24 i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel (lovbekendtgørelse nr. 147 af 2. marts 2001) har følgende ordlyd:

§ 5. Dagpenge ydes ved fuld uarbejdsdygtighed på grund af sygdom. Udbetaling af dagpenge ophører den dag, lønmodtageren er arbejdsdygtig, uanset om den pågældende undlader at træde i arbejde eller at raskmelde sig.

...

- **§ 8.** Retten til dagpenge bortfalder,

1) så længe den sikrede mod lægens opfordring hertil nægter at lade sig indlægge på sygehus eller at modtage nødvendig lægebehandling eller mod lægens eller kommunens opfordring at deltage i hensigtsmæssig optræning for at genvinde arbejdsevnen,

2) hvis den sikrede ved sin adfærd forhaler helbredelsen, eller

3) hvis den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. § 24, stk. 1-3.

...

§ 24. Kommunen skal med henblik på at bevare den sikredes tilknytning til arbejdsmarkedet senest efter 8 uger og derefter mindst hver 8. uge tage dennes forhold op til vurdering med henblik på, om der er behov for behandling, optræning, revalidering, eller andre former for bistand til den pågældende eller dennes familie. Dette skal ske i samarbejde med dagpengemodtageren, læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner, virksomheder og de faglige organisationer samt arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Kommunen skal før den første kontakt til den sikrede tage stilling til, om karakteren af den sikredes sygdom eller den sikredes sygdomsfrekvens kræver, at den sikrede indkaldes til en personlig samtale. Samtidig skal der tages stilling til, i hvilket omfang der skal ske inddragelse af læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner, virksomheder og de faglige organisationer samt arbejdsformidlingen.

Stk. 3. Kommunen skal ved den første opfølgning tage stilling til udarbejdelsen af en opfølgningsplan. Planen skal i alle tilfælde senest udarbej-

des, når dagpengemodtageren har været sygemeldt i 6 måneder inden for de sidste 12 måneder. Har kommunen forlænget dagpengeperioden efter § 22, stk. 1, nr. 1, skal nødvendige afklarende aktiviteter forud for revalideringen være iværksat senest 6 måneder efter forlængelsen.

...'

§ 63 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (lovbekendtgørelse nr. 807 af 26. september 2002) har følgende ordlyd:

‘§ 63. Det sociale nævns afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Den Sociale Ankestyrelse kan dog optage en sag til behandling, når Ankestyrelsen skønner, at sagen har principiel eller generel betydning. Det er den person, som afgørelsen vedrører, kommunen eller amtskommunen, der kan anmode Ankestyrelsen om at optage sagen til behandling.’

Det sociale nævns afgørelse

Dagpenge ydes ved fuld uarbejdsdygtighed på grund af sygdom. Udbetaling af dagpenge ophører den dag lønmodtageren er arbejdsdygtig, uanset om den pågældende undlader at træde i arbejde eller at raskmelde sig, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1. Som sagen foreligger oplyst for mig, er det ubestridt at (A) den 1. august 2002 fortsat var uarbejdsdygtig på grund af sygdom, og at han nøje fulgte de lægelige anvisninger med henblik på hurtigst mulig helbredelse.

Efter dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, bortfalder retten til dagpenge hvis den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning. En afgørelse om at standse sygedagpengeudbetalingen på et tidspunkt hvor den sikrede er uarbejdsdygtig på grund af sygdom, er en særdeles indgribende afgørelse idet den sikredes forsørgelsesgrundlag jo derved bortfalder.

Vurderingen af om (A)'s manglende fremmøde til opfølgningssamtalen den 1. august 2002 er udtryk for manglende medvirken ved kommunens opfølgning, og i bekræftende fald om den manglende deltagelse er sket uden rimelig grund således at dagpengeretten bortfalder i medfør af dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3, bygger på en konkret vurdering af en række hensyn og omstændigheder (jf. således SM D-5-02).

Bedømt ud fra ordlyden af (X) Hospitals journalnotat af 29. juli 2002 tyder meget på at (A) var yderst motiveret for at vende tilbage til arbejdspladsen hurtigst muligt. Der er intet i sagens faktum der tyder på at (A) ikke ønskede at medvirke ved sagens opfølgning snarere tværtimod.

(A) har gjort gældende at han ikke har modtaget indkaldelsesbrevet som var sendt med almindelig post. Det er almindeligt anerkendt at ikke alle breve sendt med almindelig post når frem til modtageren.

I den foreliggende sag er den bevismæssige vurdering af om kommunens brev af 24. juli 2002 kan antages at være kommet frem til (A), af stor betydning.

I brev af 20. januar 2004 har (A)'s advokat bl.a. anført:

‘Kommunen kan ikke bevise, at brevet er sendt. Min klient kan ikke bevise, at han ikke har modtaget brevet, og på den måde bruges der en masse ressourcer på en uløselig opgave.

Det gøres således gældende, at kommunen må være forpligtet til enten at fremsende denne type særdeles væsentlige breve som anbefalet for-

sendelse, eller at kommunen, såfremt der ikke bliver givet møde på et foreslået tidspunkt, tager fat i den pågældende og giver vedkommende en ny mulighed for at komme til et møde.'

Ved beregning af klagefrister og søgsmålsfrister er det praksis som udgangspunkt at anse afgørelser sendt fra en offentlig myndighed for i overensstemmelse med sædvanlig postgang at være kommet frem til adressaten dagen efter afsendelsen. Myndighedernes afgørelser i den foreliggende sag er truffet i overensstemmelse med denne praksis.

I den foreliggende sag var der imidlertid særdeles indgribende konsekvenser af manglende møde til opfølgningssamtalen idet den sikrede blev frataget sit forsørgelsesgrundlag.

For så vidt angår de bevismæssige krav til forvaltningsmyndighederne om at kunne godtgøre at brevet er afsendt samme dag som det er dateret, og er kommet frem dagen efter, henvises til ombudsmandens sag j.nr. 1993-156-199 og Vestre Landsrets dom af 12. februar 1998 (6.,1.B-1982-96) som de er gengivet af Karsten Loiborg mfl. i Forvaltningsret, 2002, 2. udgave, s. 974. For så vidt angår de tilsvarende krav der gælder på det obligationsretlige område, henvises til UfR 1973, s. 396 Ø, og til Bernard Gomard i Almindelig Kontraktret, 1996, 2. udgave, s. 101.

På baggrund af disse retsafgørelser er det min opfattelse at bevisbyrden for at et brev afsendt af en offentlig myndighed anses for at være kommet frem til modtageren (dagen efter afsendelsen ved A-post), påhviler den offentlige myndighed. Myndigheden vil normalt kunne løfte denne bevisbyrde ved detaljeret at redegøre for proceduren på det pågældende tidspunkt for afsendelse af post. Brevet må herefter anses for at være kommet (rettidigt) frem medmindre der foreligger oplysninger der kan sandsynliggøre et andet forløb. Jeg henviser i øvrigt også til Lennart Lyng Andersen og Palle Bo Madsen i Aftaler og mellemmænd, 2001, 4. udgave, s. 60, hvor der gives udtryk for at man på sagsområder med kraftige sociale undertoner fordi parterne ikke er jævnbyrdige, meget vel kan forestille sig at en domstol vil være mindre tilbøjelig til at mene at et brev er kommet (rettidigt) frem.

I kommunens udtalelse af 29. september 2003 har kommunen bl.a. anført:

'Lokalcentret fremsender mange breve hver dag, hvorfor Lokalcentret nødvendigvis må forudsætte, at brevet er indleveret til postvæsenet når det er noteret i sagen og der er vedlagt kopi af brevet i sagen.

Det skal yderligere bemærkes, at Lokalcentret i omhandlede periode ikke har oplevet uregelmæssigheder i forhold til vores interne postgange.'

Om den bevismæssige vurdering af om kommunens brev af 24. juli 2002 er afsendt og kommet frem til (A), har nævnet i afgørelsen af 15. november 2002 nærmere anført:

' ...

Nævnet har lagt til grund, at kommunen har afsendt brev om indkaldelse til samtale samt oplyst om konsekvensen ved udeblivelse den 24. juli 2002.

Nævnet har lagt vægt på, at kommunen ikke har modtaget brevet retur. Nævnet lægger desuden vægt på brev til Dem af 1. oktober 2001 [2002; min rettelse] fra Post Danmark, som bl.a. oplyser, at der i den omhandlede uge ikke har været uregelmæssigheder omkring postgangen. Post

Danmark kan dog ikke udelukke, at posten kan være havnet hos en forkert modtager.

Nævnet finder, at kommunen har godtgjort, at brevet om indkaldelse til samtale i forvaltningen er afsendt den 24. juli 2002 til Dem på Deres adresse.

...'

Post Danmark har i sit brev anført følgende:

'Du har rettet henvendelse hertil i forbindelse med, at du mangler en forsendelse afsendt fra Socialforvaltningen i (Z)-gade, som Socialcenteret påstår at de har afsendt til dig i uge 36.

Du har forespurgt, om der har været uregelmæssigheder omkring postgangen i den omtalte uge.

Det har der ikke været i den omtalte uge.

Da brevet skulle være afsendt som en almindelig brevforsendelse, er det os ikke muligt at se, om vi her på postkontoret, har haft forsendelsen til omdeling.

Vi kan heller ikke udelukke, at hvis vi har haft forsendelse til omdeling i den pågældende periode, at denne så er havnet hos en forkert modtager.

Vi har i øjeblikket en del nye medarbejdere, der ikke er så rutineret. En af disse medarbejdere, har i en periode afløst i det område hvor du er bosiddende.'

Post Danmarks brev af 1. oktober 2002 til (A) omhandler efter sin ordlyd uge 36, det vil sige perioden fra den 2. til den 9. september 2002 og således ikke dagene omkring kommunens afsendelse af brevet af 24. juli 2002. Jeg finder det meget beklageligt at nævnet har lagt vægt på oplysninger angående en periode der ikke er relevant for bedømmelsen af sagen. Jeg skal samtidig tilføje at det efter min opfattelse ikke er utvivlsomt om kommunen i tilstrækkeligt omfang har dokumenteret afsendelsen af brevet af 24. juli 2002. Jeg har i den forbindelse noteret mig at kommunen har valgt ikke at fremsende indkaldelsesbrevet på den optimale måde; se nærmere sag omtalt i Folketingets Ombudsmands beretning for 1990, s. 45 ff, og for 1991, s. 261 f, samt Anbefalet brev som bevismiddel af Jens Frederik Hansen i UfR 1989 B, s. 38.

Jeg har gjort det sociale nævn bekendt med min opfattelse og har samtidig henstillet til nævnet at genoptage behandlingen af sagen.

Officialprincippet

Københavns Kommune har i udtalelsen af 29. september 2003 bl.a. anført:

'Lokalcentret fremsender mange breve hver dag, hvorfor Lokalcentret nødvendigvis må forudsætte, at brevet er indleveret til postvæsenet når det er noteret i sagen og der er vedlagt kopi af brevet i sagen.

Det skal yderligere bemærkes, at Lokalcentret i omhandlede periode ikke har oplevet uregelmæssigheder i forhold til vores interne postgange.

Lokalcenteret har som udgangspunkt tillid til Post Danmark, hvorfor at der ikke er praksis for at kontakte Postvæsenet når en borger påberåber

sig ikke at have modtaget et brev, hvilket ikke er ualmindeligt i Lokalcen-
tret.

Ovenstående er ikke ensbetydende med, at Lokalcen-
tret er mistænkelig-
gør borgerens troværdighed, men Lokalcen-
tret er nødsaget til at forholde
sig til vores praksis vedrørende afsendelse af breve.'

Det er et grundlæggende princip i dansk forvaltningsret at det er den
myndighed der skal træffe afgørelse i en sag der har ansvaret for at få
sagen tilstrækkeligt oplyst. Sagsoplysningen kan ske i samarbejde med
andre myndigheder eller private - eventuelt parten selv.

Officialprincippet er en garantiforskrift. Iagttagelse af princippet er gene-
relt af væsentlig betydning for en afgørelses lovlighed og rigtighed. Util-
strækkelig sagsoplysning vil ud fra en konkret vurdering kunne medføre
afgørelsens ugyldighed, se nærmere i Kaj Larsen mfl., Forvaltningsret-
ten, 2002, 2. udgave, s. 447 ff, og Jens Garde mfl., Forvaltningsret -
Sagsbehandling, 2001, 5. udgave, s. 128 ff og s. 339 f.

Københavns Kommune har i udtalelsen af 29. september 2003 oplyst at
det ikke er ualmindeligt at borgere påberåber sig at et brev fra kommu-
nen ikke er modtaget. Om sådanne situationer oplyser kommunen at den
efter praksis ikke kontakter Post Danmark. Hertil skal jeg for en god or-
dens skyld bemærke at det ikke kan udelukkes at kommunens praksis
kan føre til at kommunen i visse sager derved tilsidesætter officialprincip-
pet. Kommunen bør i hver enkelt sag vurdere om en indsigelse giver
grundlag for videre undersøgelse.

Jeg har gjort kommunen bekendt med min opfattelse.

Proportionalitetsprincippet

Jeg har ikke ved min behandling af sagen taget stilling til proportionali-
tetsprincippet anvendelse i den foreliggende sag. Jeg har imidlertid hæf-
tet mig ved den særdeles indgribende konsekvens som (A)'s manglende
møde til opfølgningssamtalen havde i og med at han blev frataget sit for-
sørgelsesgrundlag. Jeg har endvidere hæftet mig ved at der var tale om
en enkelt udeblivelse til første opfølgningssamtale som (A) var indkaldt til
på et tidspunkt hvor han uomtvisteligt var uarbejdsdygtig på grund af
sygdom, og hvor han fulgte alle lægelige anvisninger om genoptræning.
Der er, som tidligere anført, intet der tyder på at (A) ikke ønskede at
medvirke ved sagens opfølgning snarere tværtimod.

Jeg har på denne baggrund henstillet til nævnet at det ved den fornyede
behandling af sagen udtrykkeligt tager stilling til om afgørelsen er i over-
ensstemmelse med den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om
proportionalitet.

Proportionalitetsprincippet er bl.a. omtalt af Jon Andersen mfl., Forvalt-
ningsret, 2002, 2. udgave, s. 372 ff, Jens Garde mfl., Forvaltningsret -
Almindelige emner, 1997, 3. udgave, s. 217 ff, Bent Christensen, For-
valtningsret - Opgaver - Hjemmel - Organisation, 2. udgave, 1997, s. 201
ff, og Timmermann Pedersen, Proportionalitetsprincippet, 2000.

Jeg har tidligere haft lejlighed til at tage stilling til om en afgørelse om at
slette en person som a-kasse-medlem var i overensstemmelse med pro-
portionalitetsprincippet. Jeg henviser til min beretning for 1999, s. 80ff. I
denne sag klagede en mand over at han var blevet slettet som medlem
af en arbejdsløshedskasse fordi han ikke rettidigt havde indbetalt et
nærmere angivet beløb til en anden arbejdsløshedskasse. Efter min op-

fattelse var det tvivlsomt om afgørelsen om at slette medlemmet som a-kasse-medlem var i overensstemmelse med det grundlæggende proportionalitetsprincip. Afgørelsen om at slette medlemmet som a-kasse-medlem ramte den pågældende særdeles hårdt økonomisk. Ved min vurdering af sagen hæftede jeg mig endvidere ved at medlemmet ved at deponere restgælden havde vist at han var indstillet på at betale. Han befandt sig imidlertid i en vildfarelse med hensyn til retsvirkningerne af deponeringen, og den vildfarelse burde have været åbenbar for myndighederne. For så vidt angår domspraksis, henviser jeg specielt til UfR 1999.1916 Ø.

I sager gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 1994, s. 365 ff, og for 2001, s. 479 ff, har jeg ligeledes vurderet myndighedernes afgørelser i forhold til proportionalitetsgrundsætningen. I beretningen for 2001, s. 479 ff, omtales også nyere domspraksis.

Herefter traf det sociale nævn følgende afgørelse der blev meddelt (A)'s advokat i brev af 16. august 2004:

' ...

AFGØRELSE

På baggrund af den fornyede vurdering af sagen har nævnet fundet grundlag for at ændre forvaltningens afgørelse, således at Deres klient pr. 2. august 2002 fortsat var berettiget til at modtage sygedagpenge. Kommunen skal efter denne dato fortsat foretage opfølgning i sagen og vurdere, hvorvidt (A) fortsat er berettiget til dagpenge efter dagpengelovens § 5, stk. 1. Ved varighedens indtræden skal kommunen tillige vurdere, hvorvidt betingelserne i dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1-6 er opfyldt for fortsat udbetaling af sygedagpenge.

Begrundelsen for afgørelsen er, at det ikke kan dokumenteres, at Deres klient uden rimelig grund har undladt at medvirke ved kommunens opfølgning, jf. dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3. Kommunen har i Deres klients tilfælde ikke efterfølgende foretaget en vurdering af, hvorvidt han er udeblevet fra kommunens opfølgning uden rimelig grund.

Nævnet har lagt til grund, at kommunen har afsendt brev om indkaldelse til samtale med oplysning om konsekvensen for udeblivelsen den 24. juli 2002 med almindelig A-post uden at sikre sig dokumentation for brevets afsendelse. (A) har overfor nævnet og Folketingets Ombudsmand oplyst, at han ikke har haft kendskab til kommunens brev af 24. juli 2002 før anmodningen om aktindsigt i nævnet.

Nævnet har lagt vægt på, at kommunen ikke har afsendt indkaldelsesbrevet på den mest optimale måde. Nævnet finder dog ikke grundlag for generelt at afkræve kommunen at sende sådanne breve anbefalet eller ved afkrævning af attest fra postvæsenet. Begrundelsen er, at kommunen dagligt afsender mange lignende breve i lignende sager hver dag, og det vil indebære store ekstraomkostninger for kommunen i forhold til de breve, der bortkommer under postgang.

Nævnet finder dog, at kommunen ved henvendelse om bortkomne breve skal foretage en nærmere undersøgelse om forholdene, herunder indkalde til en yderligere afklarende samtale om forløbet samt undersøge, hvorvidt udeblivelsen er sket uden rimelig grund. Nævnet finder desuden, at [kommunen] når kommunen er ude af stand til at dokumentere afsendelse af brevet, ikke kan afvise at gå nærmere ind i Deres klients situation med henvisning til, at brevet ikke er kommet retur til kommunen.

Nævnet har under sagens behandling på ny spurgt Post Danmark om uregelmæssigheder ved postgangen i perioden 24. juli til 2. august 2002. Post Danmark har i brev af 18. juni 2004 meddelt, at der heller ikke i den nu angivne periode har været driftsforstyrrelser omkring postgangen. Nævnet beklager at have lagt vægt på oplysningerne fra postvæsenet vedrørende postgangen i uge 36.

Nævnet finder, at der er hjemmel i dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 3 til at ophøre udbetalingen af dagpenge, såfremt den sikrede uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning efter dagpengelovens § 24. Nævnet er vidende om, at ophør af dagpenge er en særdeles indgribende konsekvens, da det medfører tab af det hidtidige forsørgelsesgrundlag.

Nævnet har endvidere lagt vægt på, at (A) deltager dagligt i genoptræningen på (X) Hospital, og at han ifølge de lægelige oplysninger fortsat på tidspunktet for ophør af dagpengene var fuldt uarbejdsdygtig. Egen læge har den 23. juli 2002 udarbejdet en statusattest om Deres klients helbredssituation. Dette er heller ikke bestridt af forvaltningen. Der er tale om udeblivelse fra kommunens første indkaldelse.

Nævnet har ved den fornyede vurdering lagt vægt på kommunens journaloplysning af 12. august 2002. Det fremgår af journaloplysningen, at (A) alene er blevet instrueret om forretningsgange ved klager. Han meddeler, at han ikke har modtaget brevet, men da sagsbehandleren oplyser, at dette ikke er modtaget retur, oplyser han, at brevet er modtaget men så sent, at han var til behandling og først var hjemme efter kl. 13.00. Det fremgår ligeledes af journaloplysningen, at Deres klient blev noget ophidset. Nævnet skal bemærke, at nævnet ikke har nogen grund til at betvivle rigtigheden af journalnotater udarbejdet af offentlige myndigheder. Nævnet har dog i denne situation lagt vægt på Deres klients sindsstemning, samt det forhold, at kommunen ikke i denne sammenhæng nærmere har udspurgt ham, om han faktisk henviser til indkaldelsesbrevet af 24. juli 2002. Kommunen har heller ikke foretaget nærmere undersøgelse af, om der har været en rimelig grund til udeblivelsen.

Nævnet har derfor ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet lagt vægt på, at der er tale om en enkelt udeblivelse ved første opfølgningssamtale, og at Deres klient har dokumenteret, at han har fulgt alle lægelige anvisninger om genoptræning. Han har tillige efter nævnets opfattelse ikke udvist en sådan adfærd som kunne karakteriseres som modvillighed ved medvirken til sagens opfølgning. Ophør af dagpenge som følge af udeblivelse fra kommunens samtale synes i dette konkrete tilfælde således at være en for vidtgående konsekvens i forhold til tab af forsørgelsesgrundlaget. Nævnet har sluttelig lagt vægt på, at kommunen ikke i sagen har foretaget en nærmere undersøgelse af Deres klients forhold, herunder ikke taget stilling til om udeblivelsen er sket uden rimelig grund.

Nævnet ændrer hermed nævnets afgørelse af 15. november 2002, hvorefter Deres klient er berettiget til sygedagpenge efter den 1. august 2002 trods udeblivelsen. Nævnet skal henstille til kommunen at foretage opfølgning i sagen. Nævnet skal bemærke, at Deres klient kun er berettiget til dagpenge, så længe at betingelserne i dagpengeloven er opfyldt.

...

I brev af 19. august 2004 meddelte jeg det sociale nævn at jeg ikke foretog mig mere i sagen.

Det sociale nævn meddelte i brev af 16. august 2004 at nævnet havde ændret forvaltningens afgørelse således at A pr. 2. august 2002 fortsat var berettiget til at modtage sygedagpenge.

NOTER: (*) FOB 1991, s. 261, 1993, s. 45, 1994, s. 365, og 2001, s. 479.